

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Martini Bonacinæ Vtrivsque Signatvræ Referendarii
Compendium Omnium Operum de Theologia Morali,
omnibusque conscientiæ nodis**

Bonacina, Martino

Coloniæ Agrippinæ

Sponsalia, Sponsus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41152

3. Præceptum spei negativum obligat semper & ad semper; affirmativum vero quando insurgunt tentationes contra spem cum periculo desperationis. *ibid. punct 2. n. 2.*

4. Is cui fieret revelatio damnationis suæ, non videtur posse vel debere amplius sperare, imò potest desperare sine mortali peccato, modo tamen negotio futuræ beatitudinis non reducatur in defectum omnipotentiae vel misericordiae Dei. Ratio est, quia impossibile est sperare id quod non est possibile, videlicet afflictionem beatitudinis supposita revelatione damnationis. *ibid. num 4.*

5. Actus desperationis potest aliquando subsistere sine peccato hæresis, v. g. si quis dicat nihil iudicando contra fidem, *Deus non me salvabit: vel numquam bine agam. ibid. num, 5.*

Sponsalia, Sponsus.

Vide v. *Matrimonium.*

1. Sponsalia sunt mutua promissio futuri matrimonii, v. g. quando uterque sponsus dixit, Ducam vel accipiam te in conjugem; vel promitto tibi matrimonium, censentur celebrasse sponsalia, eo quod adstet mutua promissio. *tom. 1. de Sponsalibus. q. 1. punct. 1. n. 1.*

2. Ad validitatem sponsaliorum tres requiruntur communiter conditiones: ut promissio sit voluntaria, sit mutua & accepta, & aliquo signo externo sufficienter manifestata. *ibid. n. 2. Unde*

3. In sponsalibus non sufficit propositum, sed requiritur promissio, & quidem deliberata, cum enim obligent sub mortali, requiritur deliberatio sufficiens. *ibid. nu. 3. 4.*

4. Sponsalia non obligant, quando promittens ignorabat obligationem sequi ex promissione. Imò non tenetur ducere, si sciebat obligationem sequi ex promissione, sed ipse promittens expresse noluit obligare. *ibid. num. 5.*

5. Expresse voluntas se obligandi non semper requiritur in sponsalibus, sed sufficit tacita & implicita. *ibid.*

6. Promissio regulariter non obligat antequam acceptetur: habet enim hanc tacitam conditionem, *si alter acceptaverit.* Potest quis se obligare independentem ab alterius re-promissione. *ibid. n. 6. q. 2.*

7. Pro-

7. Promissio in sponsalibus debet exterius manifestari; nam promissio fit homini, qui non potest obligationem acquirere, nisi signo aliquo externo sibi manifestetur, & quidem sufficienter; sive hoc signum sit verbum, aut factum, aut nutus, sive aliquid illi æquivalens. Taciturnitas, per se loquendo, non habetur pro expressione consensus; nisi forte alicubi constet ex consuetudine, vel lege, taciturnitatem accipi pro expressione consensus. *ibid. n. 9. & seq.*

8. Consensus non sufficienter videtur exprimi per hæc verba: *Non dicam aliam præter te*, cum hæc verba faciunt sensum conditionatum; *ibid. nu. 13.*

9. Quando verba in sponsalibus habent duplicem sensum, explicanda sunt in foro conscientie juxta intentionem secundam quam præferuntur. Quod si dubitetur an adfuerit animus se obligandi, judicandum est quod adfuerit; quia nemo præsumitur dicere, quod in corde non habet. *ibid. num. 14. & 15.*

10. Matrimonium, vel sponsalia valida sunt, quando verba significant consensum de futuro, & sponsi adhibent illa ad significandum consensum de præsentem, & è contra non sunt tamen valida, quando ab altero contrahentium accipiuntur juxta communem significationem. Quod si verba dubia sint, & non constet de intentione proferentium, contrahentes compellendi sunt ad servanda verba in eo sensu, quem recte intelligentes solent communiter ex iis verbis percipere; aut standum est iudicio fori externi; modo non innitatur falsæ præsumptioni. *ibid. num. 16. & 17.*

11. Hæc verba, *habebo te in uxorem*, in foro externo explicanda sunt pro sponsalibus; in foro vero interno standum intentioni contrahentium. Illa vero verba, *ex hoc tempore, vel, semper, vel deinceps, vel omnibus diebus vite meae habebo te in uxorem*, explicanda sunt pro matrimonio de præsentem. *ibid. num. 18.*

12. Ex veris sponsalibus oritur obligatio sub mortali ad ipsa adimplenda, & sponsalia voluntarie & scienter celebrata à nobili vel divite, cum ignobili vel paupere obligant. *ibid. punct. 2 n. 1. & 2.*

13. Ficta promissio est ea quæ fit sine animo promittendi, cum animo non se obligandi, quod si facta sit cum juramento, servanda est quando juramentum factum fuit animo jurandi & se obligandi. *ibid. n. 3. 4.*

14. Vir non tenetur ducere feminam quæ simulabat se virginem aut divitem, eumque decepit ficta promissione extorquendo copulam. Similiter non tenetur ducere feminam malæ famæ, cum qua sub ficta matrimonii promissione copulam, habuit. Item vir qui fictè promisit, extorquendo copulam, non tenetur ducere feminam quæ est notabiliter impar nobilitate aut divitiis, si mulier sciebat disparitatem & inæqualitatem. Idem dic quando ambobus sunt pares genere, sed notabiliter impares divitiis. Imò adhuc non tenetur vir eam ducere quam decepit, etiamsi femina ignorabat inæqualitatem status. damnatum enim amissæ virginitatis non tanti æstimatur; nec conferendum est cum damno, quod pateretur vir longè superioris conditionis ducendo feminam multo inferiorem. *ibid. num. 5. & seq.*

15. Ad nihil tenetur vir qui vult ducere feminam cui fictè promisit, sed parentes aut ipsa recusat: nam per virum non stat, ne promissio adimpleatur. *ibid. nu. 10.*

16. Femina ut plurimum non tenetur ducere virum, à quo extorsit copulam ficta promissione matrimonii. *ib. n. 11.*

17. Qui dubitat an promiserit, vel an verba contineant promissionem, non tenetur stare sponsalibus, si dubium adhuc perseverat post factam diligentiam ad cognoscendam veritatem. *ibid. num. 12.*

18. Qui promisit seu sponsalia contraxit, tenetur stare promissioni seu sponsalibus, quando dubitat utrum promiserit animo se obligandi. Ratio est, quia actus præsumitur factus secundum suam naturam, nec ullus præsumitur dicere quod non habet in mente. *ibid. n. 13.*

Sponsalia incerta.

19. Sponsalia incerta non sunt proprie & perfecte sponsalia. Nomine *incertorum sponsalium*, intellige ea quæ fiunt cum persona incerta & indeterminata, seu quæ fiunt cum pluribus sub disjunctione, ut quando Cajus promittit tribus vel quatuor filiabus Titii se unam illarum ducturum; & ipsæ similiter repromittunt. *ibid. punct. 3. n. 1. & 2.*

20. Sponsalia incerta redduntur certa & perfecta per determinationem & electionem promissoris, qua posita statim inducitur impedimentum publicæ honestatis post Concil. Trid. sess. 24. c. 1. *ibid. n. 3.*